

Ige: Lk 5,17-26

Jn. 3,16

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

A kutyakiállításon kiskutyákat árulnak. Az egyik érdeklődőt győzködi az eladó:

- Eladó ez a szép fajtatiszta Labrador...
- És tessék mondani papírja van? – érdeklődik a vevő.
- Minek, úgyszemint hagyja magát becsomagolni!

Jézussal mindig az volt a bajuk ellenfeleinek, hogy nem volt hivatalos papírja arról, hogy kicsoda Ő. A származása nem előkelő, hiszen úgy tudták, hogy Názáretből származott. Jézus nem tanult hivatalos rabbiképző iskolában. Ennek ellenére mindig arra célozgatott, hogy Isten áll a háta mögött, és Isten erejével cselekszik különleges dolgokat.

A különleges dolgokat pedig mindig is szerette az ember.

Egy történet hangzott el az előbb Jézusról. Kiderült, hogy annak idején Jézus mennyire különleges ember volt. Ha valahol megjelent, akkor mindig nagyon sokan gyűltek köréje. És még az ellenfeleit is vonzotta maga köré. Történetünkben Jézus egy nagy házban volt, és beszélt és tanította a körülötte megjelent zsidó vallási vezetőket, a farizeusokat és a törvénytudókat.

Fantasztikus előadás lehetett! Bizonyítja ezt az is, hogy még a környező falvakból és városokból is jöttek Jézust hallgatni az emberek.

De ekkor történik valami szokatlan dolog. Néhányan nem Jézus tanítására voltak akkor ott kíváncsiak, hanem bénán fekvő barátjukat vitték oda Jézushoz. Odavitték a beteget, mert az képtelen volt eljutni Jézushoz. Kiderül számunkra az is, hogy nekik több kellett a puszta szavaknál: Jézus határtalan erejére volt szükségük.

És hogy megszerezzék Jézus mindenható, benuzságot is legyőző erejét, semmi sem volt akadály előttük. Nem volt az sem akadály, hogy az ajtón a tömeg miatt nem juthattak be. Nem volt az sem akadály előttük, hogy előkelő vezető emberek vették körül Jézust, és biztosan nem volt illendő eléjük tolazkodni.

Ezeknek az embereknek, barátoknak fontosabb volt beteg társuk gyógyulása, mint az etikett. Sőt, annyira fontos volt, hogy tudjanak segíteni, hogy ezért képesek voltak a ház lapos tetejét is megbontani.

Nagyon szeretem ezt a történetet. Mindig beleborzongok abba tenni akarásba és határozottságba, amivel azok a férfiak segítettek béna társukon, rokonukon. Megkeresik az egyetlen lehetőséget, hogy Jézus elé vigyék azt, akinek igazán Krisztusra van szüksége. Nem keresik a kifogásokat, hogy „most nem érnek rá, és különben is, mit fognak szólni az emberek? Meg jobban tennéd, ha imádkoznál, és akkor biztosan meggyógyulnak tagjaid, és nem leszel béna...”

Szeretem azért is ezt a történetet, mert a beteg meggyógyulása ellenére sem fest rózsaszín képet a világról. Ebben a világban, Jézus világában vannak előkelő emberek, és vannak egyszerű emberek. Vannak egészségesek, de vannak betegek is, akik várják a segítséget. Vannak helyezkedők, akik mindig a tűz közelében vannak. És vannak olyanok is, akik ki vannak zárva minden jóból, de néha áttörnek ezeket a mesterséges falakat, hogy valakinek, akinek az élete függ tőle, segíthessenek.

Így jutott el egy segítségre szoruló ember Jézushoz.

És ekkor valami hihetetlen furcsa dolog hangzik el Jézus szájából: „Ember, megbocsáttattak a te bűneid.” Mintha nem tudná Jézus, hogy miért van ott előtte az ágyon fekvő ember. Meg kellene

őt gyógyítania végre valakinek! Mit ér azzal, hogy a bűneit megbocsátják?! – gondolhatták a beteg ember barátai.

A vallási vezetők pedig azon háborodtak fel, hogy Jézus ezzel a bejelentésével Istennel tette magát egyenlővé, mivel bűnöket csakis Isten bocsáthat meg.

Már-már Jézus magára haragít mindenkit, de nem ez a szándéka, hanem az, hogy bebizonyítsa a béna meggyógyítása által, hogy Őt valóban Isten küldte el. Hogy Ő azért jött, hogy segítsen az embereken. Tudjuk, hogy Jézus sok embert meggyógyított, amíg a földön élt, de nem gyógyított meg mindenkit. Sok csodát tett, de nem tett mindenkivel csodát. Viszont megmutatta azt, hogy minden csoda azzal kezdődik, hogy az ember hisz benne. Megmutatta Jézus, hogy az ember életének gyógyulása azzal kezdődik, hogy Istentől bűnbocsánatot kap.

Sokszor mi mai emberek nagyon hamar csalódunk Jézusban, mert van egy határozott elképzelésünk arról, hogy Jézusnak hogyan kellene beavatkoznia az életünkbe. Elképzeljük magunkban azt, hogy Jézus úgy fog segíteni az anyagi gondjainkon, hogy nyerünk a lottón. Elképzeljük magunknak, hogy egy varázsütésre valami fantasztikus munkahelyet találunk magunknak. Elképzeljük, hogyan kellene rajtunk Istennek segíteni, hogy minden rendben legyen az életünkben. Isten azonban más-képpen tesz.

A bénának Jézus a bűnbocsánatról beszél, és ő szinte szólni sem tud, és már talán le is mondott a gyógyulásról, amikor megtörténik vele a csoda: újra tökéletesen mozognak a tagjai. **Isten bűnbocsánatának a jele a gyógyulás.** Vele ez így történt. Mással másképp történik. Nincs állandó recept.

Csak egyetlen dolog állandó és örök érvényű, **hogy úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.**

Ennek a beteg embernek és mindenkinek azt kell megértenie, hogy Jézus célja az egész ember megmentése a kárhozattól, **attól, hogy végérvényesen távol legyen Isten.** Így folytatódik tovább az örömhír János evangéliumában: „**Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.**” Jn. 3,17-18

Nem könnyű ezt megérteni. Nem könnyű azt megérteni, hogy Isten valaki mást, az Ő saját fiát feláldozta azért, hogy neked és nekem ne kelljen hibáink és bűneink miatt ítéletre jutnunk.

Szeretném, ha Jézus helyettes áldozatát még jobban megértenénk, ezért most nézzünk meg egy rövidfilmet. ([A hídkezelő c. rövidfilm](#))

Isten szerette a Fiát, Jézust – nagyon szerette. De téged még sokkal jobban szeret, ezért választotta azt, hogy Jézus Krisztus a golgotai kereszten elszenvedte a bűneidért a büntetést. Ha hiszel benne, akkor Isten neked bocsánatot és örök életet ad.

Kedves Barátaim!

Sokféle gondolattal, kérdéssel, talán félelmekkel és aggodalmakkal a jövő felől, vagy éppen gyásszal, bánattal és kudarcokkal terhelve jöttünk ma ide. Vártunk valamit, és talán úgy érezzük, hogy mást kaptunk. Kérlek, benneteket, hogy fogadjátok el Isten legnagyobb ajándékát: Jézust, és higgyetek abban az ígéletben, amit a Római gyülekezetnek írt levélben olvasunk:

„Isten, Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm. 8,32) Ámen.

Loment Péter lelkész